

ת"פ 23412/08/15 - מדינת ישראל נגד חברת אלשריף - לחלקי מכוניות בע"מ

בית דין אזורי לעבודה בירושלים

ת"פ 23412-08-15 מדינת ישראל נ' חברת אלשריף - 06 יולי 2018
לחלקי מכוניות בע"מ

בפני כב' השופט אייל אברהמי, נשיא
בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

חברת אלשריף - לחלקי מכוניות בע"מ

הנאשמים

גזר דין

1. הנאשמת, חברת פרטית אשר עסקה בענף תיקון רכבים ומכירת חלקי מכוניות והעסיקה מספר עובדים. הנאשמת העסיקה בחודש 11/2010 שישה עובדים כמפורט בסעיף 2 לכתב האישום (להלן העובדים). בביקורת שנערכה אצל הנאשמת על ידי מפקחי משרד התמ"ת נמצא כי לכל ששת העובדים לא נוהל בחודש 11/2010 מאזן חופשה שנתית וזאת בניגוד לנדרש בחוק הגנת השכר, תשי"ח - 1958 (להלן: חוק הגנת השכר). הנאשמת עברה בכך אפוא עבירה על סעיף 24 (ב) לחוק הגנת השכר והתוספת לו בס"ק 4(5), כמפורט בהכרעת הדין שניתנה לאחר שהנאשמת הודתה באשמה שבכתב האישום. הצדדים הגיעו להסדר טיעון לפיו תודה הנאשמת ותורשע על פי הודאתה והצדדים יטענו לעונש באופן פתוח. על יסוד הסכמתם זו ניתנה הכרעת הדין וכעת באים אנו לגזר הדין.

2. ב"כ המאשימה בטיעוניה לעונש הפנה לפסיקת בית הדין הארצי לעבודה וטען כי יש לקבוע את מתחם הענישה (בהתאם לתיקון 113 לחוק העונשין תשל"ז - 1977 (להלן: חוק העונשין), בהתאם לדין כפי שפורט בפסק הדין של בית הדין הארצי ע"פ (ארצי) 33166/09/15: יש לקבוע את מתחם הענישה ולאחר מכן יש לקבוע את העונש לנאשמת וכך נעשה.

3. בטיעוניה הדגיש ב"כ המאשימה את הערך המוגן כעולה מתיקון 24 לחוק הגנת השכר, שקבע את החשיבות של פירוט תנאי העבודה בתלוש השכר והכללת הפרטים הרלבנטיים, כולל מספר ימי החופשה, כדי שהעובד ידע ויקבל את מלוא המידע ביחס לזכויותיו. במקרה דנן יש לזכור שמדובר בשישה עובדים שהועסקו, וביחס לכולם נעברה העבירה ולא נערך רישום של ימי החופשה בתלוש. וכך, גם לא נערך מאזן חופשה ופנקס חופשה. בנסיבות אלה ביקש ב"כ הנאשם להטיל על הנאשמת 50% מהקנס המקסימלי ובסה"כ 14,600 ₪ כפול שישה עובדים. כמו כן ביקש ב"כ הנאשם לחתום על התחייבות

להימנע מביצוע עבירה בהתאם לסעיף 72 לחוק העונשין ובסך של 14,600 ₪ למשך שלוש שנים.

4. ב"כ הנאשמת ציין כי חלף זמן רב מעת ביצוע העבירה. בינתיים, החברה נקלעה לקשיים כלכליים והפסיקה את פעילותה, תיק המע"מ של החברה נסגר, המחסן שהיה לנתבעת ובו אוחסנו רישומים ומסמכים רבים נשרף. הנאשמת הודתה והורשעה על פי הודאתה, כאמור.

החלטה

5. בתיקון 113 לחוק העונשין הוסף סעיף 40ב לחוק בו נקבע מנגנון רב שלב י: תחילה יש לקבוע את מתחם העונש ההולם ורק בשלב הבא יש לקבוע את העונש המתאים לנאשם הספציפי שבפנינו, מתוך מתחם הענישה שנקבע, או לחרוג ממנו בנסיבות המתאימות. בבואנו לקבוע את מתחם העונש ההולם - עלינו לפרט את אמת המידה המשכללת את הערך החברתי שנפגע ומדיניות הענישה הנהוגה, כולל נסיבות ביצוע העבירה, לרבות מידת אשמתו של הנאשם (סעיף 40 יא). בית הדין הארצי בפסק הדין בענין **מדינת ישראל נגד אלי מן וערגה מן ע"פ 33166/09/15** פירט את הדרך והשלבים של גזירת העונש. בשלב השני יהיה מקום לשקול את נסיבותיו האישיות של הנאשם כולל נסיבות ביצוע העבירה הספציפית והתאמת העונש בהתאם לעקרון ההלימות. לאור דברים אלה ובשים לב למדיניות הענישה יש לקבוע מתחם ענישה לעבירות.

6. לצורך קביעת מתחם הענישה נביא בחשבון את הערכים המוגנים כפי שפורטו בפסק הדין של בית הדין הארצי:

החובות הרישומיות ביחס לחופשה שנתית מוסדרות בסעיף 26 לחוק חופשה שנתית, אשר קובע כך:

"(א) מעסיק חייב לנהל פנקס חופשה שבו יירשמו ביחס לכל עובד הפרטים שייקבעו בתקנות.

(ב) שר העבודה יקבע, בהודעה שתפורסם ברשומות, את סוגי המעסיקים שעליהם יחול סעיף זה.

(ג) בהודעה על פי סעיף קטן (ב) רשאי שר העבודה לקבוע שפנקס החופשה יהיה חלק מפנקס אחר שהמעסיק חייב לנהלו על פי חוק ששר העבודה ממונה על ביצועו."

סעיף 26 (א) לחוק קובע את החובה לנהל "פנקס חופשה". החובה לנהל פנקס חופשה נוגעת "לכל עובד". עוד קובע הסעיף כי פנקס החופשה יכול את הפרטים שייקבעו בתקנות. בתקנות החופשה נקבע כי:

1. בפנקס החופשה יירשמו, לגבי כל עובד הזכאי לחופשה שנתית או לפדיון חופשה פרטים אלה:

- (1) השם, שם האב ושם המשפחה;
- (2) מספר הזהות;
- (3) תאריך התחלת העבודה;
- (4) מועד החופשה שניתנה;
- (5) דמי החופשה ששולמו ותאריך התשלום;
- (6) תאריך בו חדל העובד לעבוד;
- (7) פדיון החופשה ששולם ותאריך התשלום.

תחולה

2. הוראות תקנה 1 לא יחולו על מעביד שחייב לנהל פנקס חופשה והמנהל כרטיסיה או רישום סדיר אחר, שאושר על ידי מפקח עבודה אזורי ושהם רשומים הפרטים האמורים בתקנה 1.

7. למען שלמות התמונה אציין כי תקנה 2 מאפשרת לנהל את הרישום המרוכז האמור שלא ב"פנקס" אלא ב"כרטיסיה או רישום סדיר אחר, שאושר על ידי מפקח עבודה אזורי".

8. בסעיף 26 (ב) לחוק חופשה שנתית נקבע כי על השר לקבוע, בהודעה שתפורסם ברשומות, את סוגי המעסיקים החייבים בניהול פנקס חופשה. ביום 7.6.1957 פורסמה ברשומות הודעת השר "בדבר סוגי המעבידים החייבים לנהל פנקס חופשה" (להלן: **הודעת השר**). בהודעת השר נקבע כי "**החובה לנהל פנקס חופשה תחול על כל מי שמעביד - לצורך עסק, משלח יד או שירות ציבורי - עובד שסעיף 3 לחוק חל עליו**".

במקרה דנן חל על הנאשמת חובה לנהל פנקס חופשה ולרשום את ימי החופשה, ניצולם ויתרתם בתלוש השכר, אך היא לא עשתה כך ביחס **לכל ששת העובדים**. ברור כי הערכים המוגנים הינם אלה שנועדו לשמור על זכויות העובד ולפרט בפניו את זכויותיו ובפרט את מספר ימי החופשה שאותם הוא זכאי לנצל.

כן יש לתת את הדעת לכך שכתב האישום הוגש בחודש 8/2015, בשעה שהעבירות נשוא כתב האישום נעברו בשנת 2010.

לנוכח דברים אלה, אני קובע את מתחם הענישה בגין אי הכללת פרטים בתלוש השכר כנדרש בחוק הגנת השכר, בין 5,000 ₪ ל 14,600 ₪ **ביחס לכל עובד**.

9. בבואי ליישם את השלב הבא - של בחירת העונש הראוי בתוך מתחם הענישה יש להביא בחשבון הנסיבות של הנאשמת - העובדה שבינתיים חלף זמן רב ומצבה השתנה. הנאשמת נקלעה לקשיים כלכליים ולמעשה חדלה מפעילותה וסגרה את רישומיה במע"מ לאור הפסקת הפעילות. כמו כן נשרף חלק מהמחסן בו נשמרו ספריה מה שכמובן הקשה עליה לנהל את ההליך. לנאשמת אין עבר פלילי והנאשמת הודתה באישום שבכתב האישום.

10. לנוכח כל האמור אני גוזר על הנאשמת קנס של 5,000 ₪ ביחס לכל אחד מהעובדים שלא נרשם בתלושי שכרם ימי החופשה כנדרש. סה"כ על הנאשמת לשלם אפוא קנס בסך 30,000 ₪. קנס זה ישולם בשלושה

תשלומים שווים הראשון ביום 1.8.2018 ובכל אחד מהחודשים הקלנדרים העוקבים ביום הראשון לחודש.

בנוסף ובהתאם לסעיף 72 לחוק אני מחייב הנאשמת לחתום על התחייבות עצמית שלא לעבור עבירה מסוג העבירות נשוא כתב האישום למשך 3 שנים מיום החתימה, שאם לא כן תחוייב בקנס בסך 30,000 ₪. הנאשמת תפנה למזכירות בית הדין לא יאוחר מיום 1.8.2018 כדי לחתום על התחייבות כאמור ועל מנת לקבל שוברים לתשלום.

בהתאם לבקשת הצדדים ישלח אליהם גזר הדין בדואר חלף הקראת גזר הדין באולם.

11. זכות ערעור לבית הדין הארצי לעבודה בתוך 45 יום.

ניתן היום, כ"ג תמוז תשע"ח, 06 יולי 2018, בהעדר הצדדים.